NORAKSTS
Lieta Nr. A42950709
Lietvedības Nr. A1261-11/12

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011. gada 30. martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Dz.Melbārdis,

piedaloties sūdzības iesniedzējam *A.A.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvei *I.K.*,

2011. gada 9. martā Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu (protokola Nr. PB 961301) par *A.A.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8] panta otrās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] 2009. gada 5. oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemta pie administratīvās atbildības sauktās personas *A.A.* (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Policija) 2009. gada 22. septembra lēmumu Nr. 3357 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atstāts negrozīts Policijas Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora 2009. gada 14. jūlija lēmums Nr. 050/PB 961301 par Sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[8] panta otrās daļas.

[2] No administratīvās lietas materiāliem izriet, ka:

[2.1] 2009. gada 14. jūnijā plkst. 17.22 Policijas Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *J.B.* sastādīja Sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr. 050/PA 496193 (turpmāk atkarībā no konteksta – Sākotnējais lēmums vai Protokols) par Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114. punkta prasību neievērošanu.

Protokolā konstatēts, ka Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 14. jūnijā plkst. 17.20 vadīja transportlīdzekli *Opel Omega*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Mūkusalas ielu no Laivu ielas puses Akmeņu ielas virzienā ar ātrumu 69 km/h, minimālais iespējamais 66 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h.

Ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas ierīci „Iskra – 1" Nr. 13284 D.

Par minēto pārkāpumu Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[8] panta otrās daļas, piemērojot naudas sodu Ls 10 apmērā.

[2.2] 2009. gada 22. jūlijā Policijā saņemts Sūdzības iesniedzēja iesniegums par Sākotnējā lēmuma apstrīdēšanu.

Iesniegumā Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka saskaņā ar mērierīces „Iskra – 1" tehnisko raksturojumu, tās darbības zonā vienlaicīgi var atrasties tikai viena automašīna, pretējā gadījumā mērierīces rādījumu nav iespējams attiecināt uz konkrētu mērāmo objektu. Tā kā mērierīces darbības zonas lielums ir vismaz 350 metri visā radara stara platumā un Protokolā norādītajā laikā satiksme ir intensīva, pieteicējs apstrīd, ka mērierīces „Iskra – 1" Nr. 13284 D rādījums Protokolā norādītajā vietā un laikā attiecināms uz viņa vadīto automašīnu. Pieteicējs, uzskatot, ka mērierīce netika piemērota atbilstoši tās tehniskajiem noteikumiem, lūdza pārbaudīt, vai pirms mērierīces lietošanas ir veikti visi mēraparāta

tehniskās lietošanas instrukcijā paredzētie pasākumi, kā arī lūdza savlaicīgi pirms lietas izskatīšanas norādīt lietas izskatīšanas vietu un laiku un iepazīstināt ar visiem lietas materiāliem.

[2.3] Izskatot Sūdzības iesniedzēja apstrīdēšanas iesniegumu, Policijas priekšnieka vietniece 2009. gada 22. septembrī pieņēma Lēmumu, ar kuru atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[3] Pārsūdzētais Lēmums pamatots ar šādiem argumentiem:

[3.1] Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *J.B.* pildīja dienesta pienākumus atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 43.4 panta prasībām, *J.B.* ir iepazinies ar „Iskra – 1D" lietošanas instrukciju un Iekšlietu ministrijas Ceļu policijas darba organizēšanas instrukciju Nr. 22, kurā ir norādīts, kā jāveic dienesta pienākumi ar ātruma mērierīcēm.

[3.2] Braukšanas ātruma kontroles ierīcei „Iskra – 1" Nr. 13284D metroloģiskā pārbaude veikta 2008. gada 15. decembrī sabiedrībā ar ierobežotu atbildību „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs", verificēšanas sertifikāts Nr. E2740V08 derīgs līdz 2009. gada 14. decembrim.

[3.3] „Iskra – 1D" instrukcijā nav norādes par to, ka mērierīce spēj izmērīt tikai konkrēti viena tuvojošos kustīga mērķa ātrumu. Policijas darbinieks sākotnējā ziņojumā norādīja, ka Sūdzības iesniedzēja vadītais transportlīdzeklis *Opel Omega* apsteidza citus blakus joslā braucošos transportlīdzekļus, tā ātrums bija acīm redzami lielāks, nekā pārējiem transportlīdzekļiem, tā ātrums tika mērīts vairākas reizes un sasniedza 69 km/h.

[3.2] Lietā nav neviena objektīva, pamatota un likumīga iemesla, lai atceltu Sūdzības iesniedzējam piemēroto sodu.

[4] Uzskatot Policijas pieņemto Lēmumu par nepamatotu, Sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību Administratīvajā rajona tiesā. Sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem un apsvērumiem.

[4.1] Policija neiepazīstināja Sūdzības iesniedzēju ne ar vienu lietas materiālu, kā arī neinformēja par lietas izskatīšanas vietu un laiku, tādējādi liedzot Sūdzības iesniedzējam piedalīties lietas izskatīšanā.

[4.2] Policija ir pilnīgi ignorējusi mērierīces lietošanas instrukciju un sagrozījusi informāciju, Lēmumā norādot, ka instrukcijā nav minēts, ka ar „Iskra – 1" spēj izmērīt tikai viena tuvojošās kustīga mērķa ātrumu.

[5] 2009. gada 21. oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts Policijas paskaidrojums, kurā tā uztur Lēmumā minētos argumentus un uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

[6] Sūdzības iesniedzējs tiesas sēdē uzturēja prasījumu, pamatojoties uz sūdzībā minētajiem argumentiem.

Policijas pārstāve tiesas sēdē sūdzību neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādītajiem argumentiem, un papildus norādīja, ka iestāde, neuzaicinot Sūdzības iesniedzēju iepazīties ar Policijas darbinieka dienesta ziņojumu un verificēšanas sertifikātu, ir pieļāvusi nelielu kļūdu.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, pārbaudot lietas materiālus un noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, atzīst, ka sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[8] LAPK 237. pantā ir norādīti lietvedības administratīvo pārkāpumu lietās uzdevumi. Viens no tiem prasa administratīvo pārkāpumu lietas izlemt stingri saskaņā ar likumā noteiktajām normām, proti, no šī uzdevuma izriet prasībā iestādei, kas veic lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās stingri ievērot gan likumos noteiktās materiālās tiesību normas, gan stingri vadīties no noteiktajām procesuālajām tiesību normām. Līdz ar to arī

tiesai ir pienākums izvērtēt, vai administratīvā pārkāpumā lietvedībā ir ievērotas materiālās un procesuālās tiesību normas, kuras noteic LAPK un citi normatīvie akti.

[9] Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. Tātad, lai personas rīcību LAPK izpratnē atzītu par pārkāpumu, tai ir jābūt prettiesiskai. Savukārt, lai personas rīcību atzītu par prettiesisku, ir jākonstatē, ka persona ir pārkāpusi tiesību normas, par kuru pārkāpumu ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK.

LAPK 239.panta 1.punkts noteic, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Līdz ar to tiesa atzīst, ka administratīvo pārkāpumu lietās svarīgi ir konstatēt administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Administratīvā pārkāpuma sastāvu veido administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Ja kaut viena no administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams, ka nodarījumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

[10] Sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{8} panta otrās daļas. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda, vai iestāde ir pareizi konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvus.

LAPK 149.^{8} panta otrajā daļā ir noteikts, ka par šā panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", – izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam desmit latu apmērā. Savukārt LAPK 149.^{8} panta pirmajā daļā ir noteikts, ka administratīvā atbildība iestājas par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu līdz 20 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas.

[11] Attiecībā par LAPK 149.^{8} panta otrās daļas minēto pārkāpuma sastāvu tiesa konstatē turpmāk minēto.

Lietā nav strīda par administratīvā pārkāpuma, kas paredzēts LAPK 149.^{8} panta otrajā daļā, objektu un subjektu. Lietā nav strīda par to, ka Sūdzības iesniedzējs ir vadījis par braukšanas ātruma pārkāpšanu apturēto transportlīdzekli. Lietā nav strīda arī par to, ka pārkāpums fiksēts ceļa posmā, kur maksimālais atļautais braukšanas ātrums ir 50 km/h.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka pārkāpumu neatzīst un uzskata, ka Policijas darbinieki ir kļūdījušies, sastādot Protokolu par pārkāpumu, kuru Sūdzības iesniedzējs nav izdarījis. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Protokolā norādītajā laikā ir bijusi intensīva satiksme, tāpēc ir pieļaujams, ka ātruma kontroles mērierīces darbības tehnisko īpatnību dēļ ātrums varēja būt fiksēts citai automašīnai. .

Tādējādi tiesa secina, ka lietā pastāv arī strīds par pārkāpuma objektīvo pusi, proti, par to, vai Sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu.

[12] Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 243. panta otrajā daļā ir noteikts, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi,

braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi, līdz ar to arī braukšanas ātruma kontroles aparāta „Iskra – 1" Nr.13262D mērījumi ir atzīstami par pierādījumu lietā.

[13] Lietā ir šādi pierādījumi:

[13.1] Protokols, ar kuru konstatēts, ka Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 14. jūnijā plkst. 17.20 vadīja transportlīdzekli *Opel Omega*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Mūkusalas ielu no Laivu ielas puses Akmeņu ielas virzienā ar ātrumu 69 km/h, minimālais iespējamais 66 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h *(lietas 17. lapa*).

[13.2] Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektora *J.B.* dienesta ziņojums *(lietas 25. lapa)*, kurā norādīts, ka 2009. gada 14. jūlijā, veicot dienesta pienākumus Mūkusalas ielā pie 17. nama, plkst. 17.20 inspektors ievēroja automobili *Opel Omega*, kas pa Mūkusalas ielu, virzienā no Laivu ielas uz Akmeņu ielu, apsteidza blakus joslā braucošos transportlīdzekļus, acīmredzami pārsniedzot atļauto maksimālo 50 km/h. Izmantojot radaru „Iskra – 1" Nr. 13284D, inspektors fiksēja minētās automašīnas ātrumu, kas bija 69 km/h, tāds pats bija arī atkārtotais mērījums.

[13.3] Sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" pirmreizējās verificēšanas sertifikāts Nr. E2740V08, kas apstiprina to, ka ātruma kontroles mērierīce „Iskra – 1" Nr. 13284D ir verificēta 2008. gada 15. decembrī un verificēšanas sertifikāts derīgs līdz 2009. gada 14. decembrim *(lietas 21. lapa).*

[13.4] Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi, kas ietverti sūdzībā par Sākotnējo lēmumu *(lietas 10. lapa),* pieteikumā tiesai *(lietas 3. lapa)* un paskaidrojumi tiesas sēdē *(lietas 35. - 36. lapa).*

[14] Tiesa, pārbaudot lietā esošos pierādījumus – Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus par lietas apstākļiem, Protokolu par administratīvo pārkāpumu, Ceļu policijas inspektoru ziņojumus un citus pierādījumus lietā, dod priekšroku Policijas argumentiem un uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja pārkāpums ir pierādīts ar iepriekš [13.1] un [13.2] punktos minētajiem pierādījumiem. Tiesa savu viedokli pamato ar šādiem apsvērumiem:

[14.1] Kā pārkāpuma no Sūdzības iesniedzēja puses izdarīšanas pierādījums ir Protokols, kas atspoguļo faktiskos apstākļus, kas savukārt ir tikuši fiksēti, policijas darbiniekiem veicot savus likumā „Par policiju" un Ceļu satiksmes likumā noteiktās konkrētas darbības ceļu satiksmes pārkāpumu fiksēšanā, proti, neatkarīgi un profesionāli izpildot savus normatīvajos aktos noteiktos pienākumus. Šo pienākumu veikšanā ir izmantota normatīvos aktos noteikta ātruma kontroles mērierīce.

Tiesai nav pamata apšaubīt minēto faktisko apstākļu konstatējuma pareizību, ja netiek konstatēti citi tādi objektīvi apstākļi, kas radītu pamatotas šaubas.

Sākotnēji Sūdzības iesniedzējs Protokolā ir norādījis, ka konstatētajiem faktiem nepiekrīt, proti, par fiksēto ātrumu nav pārliecināts, jo attiecīgajā laikā ir bijusi intensīva satiksme, tomēr nav norādījis, kāpēc Policijas inspektoram konkrētajos apstākļos nebija faktiska iespēja pareizi fiksēt Sūdzības iesniedzēja braukšanas ātrumu. Sūdzības iesniedzējs Protokolā nav sniedzis nekādus citus paskaidrojumus, kuros būtu norādījis, kāds bija viņa braukšanas ātrums attiecīgajā vietā.

Sūdzības iesniedzējs ar ticamiem faktiem nav pamatojis iemeslus, kāpēc ceļu policijas Inspektora liecības par konstatēto ātrumu varētu būt nepatiesas. Tiesai nav pamata apšaubīt Ceļu policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieki apturētu tieši Sūdzības iesniedzēja vadīto transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa ceļu satiksmes noteikumus, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem. Likuma „Par policiju" 2. pants nosaka, ka policijas darbinieks ir Latvijas Republikas valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē (apakšvienībā), kam ir speciālā dienesta pakāpe un kas ir nodevis zvērestu. Sūdzības iesniedzējs arī nav norādījis, ka no policijas darbinieku puses būtu veiktas darbības, kas liecinātu, ka policijas darbinieki iedzīvošanās nolūkā ļaunprātīgi izmanto savu dienesta stāvokli.

[14.2] Lietā ir policijas inspektora ziņojums, no kura redzams, kāpēc apturēts ir tieši Sūdzības iesniedzēja vadītais transporta līdzeklis. Turklāt no policijas inspektora ziņojuma izriet, ka Sūdzības iesniedzējs ir vadījis automobili *Opel Omega* pa Mūkusalas ielu, virzienā no Laivu ielas uz Akmeņu ielu, *apsteidzot* blakus joslā braucošos transportlīdzekļus un samērā ievērojami – vismaz par 19 km/h (minimāli 16 km/h) – ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, proti, ir braucis vismaz ar 66 km/h lielu ātrumu maksimāli pieļaujamā 50 km/h ātruma vietā. Šāds ātruma pārsniegums ir samērā viegli vizuāli pamanāms, ja citi transportlīdzekļi brauc ar CSN atļauto braukšanas ātrumu. Jāņem vērā, ka ātruma kontroli veic profesionālas policijas amatpersonas, kam tas ir ikdienas darbs.

No lietas materiāliem ir redzams, ka policijas inspektors *J.B.* ir iepazinies ar ātruma mērītāja „Iskra -1" lietošanas instrukciju *(lietas 2. lapa).*

No minētā tiesa secina, ka kļūda, konstatējot pārkāpumu, ir maz iespējama.

[14.3] Ātruma kontrolei pielietotais radars „ISKRA-1" Nr. Nr.13284D ir normatīvajos aktos noteiktā kārtībā verificēts, ko apliecina metroloģiskās pārbaudes verificēšanas sertifikāts Nr. E2740V08, kas derīgs līdz 2009.gada 14.decembrim *(lietas 21.lapa)*, tātad šis sertifikāts bija derīgs pārkāpuma konstatēšanas brīdī.

Tiesa ir konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka ātruma kontroles ierīce Iskra-1 nav aprīkota ar video kontroli un tajā netiek uzrādīta konkrētā automašīna, kuras ātruma mērījums veikts. Tās izmantošanas precizitāte ir atkarīga no tās pielietotāja – policista iemaņām. Normatīvie akti obligāti neparedz ātruma kontroli nodrošināt ar video atbalstu, kas parādītu transportlīdzekli, kura ātrums tiek fiksēts, un tā atrašanās vietu ātruma fiksēšanas brīdī. Ātruma kontroles ierīce Iskra-1 atbilst 2005.gada 15.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" prasībām. Saskaņā ar šo noteikumu 2.punktu, braukšanas ātruma kontrolei izmanto ierīces, kuru lietošanai saņemts mērīšanas līdzekļa tipa apstiprināšanas sertifikāts saskaņā ar normatīvajiem aktiem par mērījumu vienotību un kurām veikta verificēšana un saņemts verificēšanas sertifikāts un uzlīme. Tādējādi konstatējams, ka izmantotā ātruma kontroles ierīce Iskra-1 bija lietošanas kārtībā pārkāpuma fiksēšanas brīdī.

[14.4] Tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzējs ar lietiskiem pierādījumiem nav pierādījis, ka Sūdzības iesniedzēja vadītās automašīnas ātrums ir bijis 50 km/h.

Sūdzības iesniedzējs ir norādījis, ka policijas darbinieki nevarēja pareizi fiksēt viņa braukšanas ātrumu, jo radars ir piemērots neatbilstoši tā lietošanas instrukcijai un tehniskajiem lietošanas noteikumiem. Tomēr Sūdzības iesniedzējs nav norādījis, kāpēc viņš tā uzskata un kādas tieši tehnisko noteikumu normas ir pārkāptas.

No Sūdzības iesniedzēja Protokolā ierakstītā, iespējams, var secināt, ka policija nedrīkstēja veikt ātrumu kontroli intensīvas satiksmes apstākļos, jo ātruma kontroles mērījumi var būt kļūdaini.

Lai gan pārkāpums ir konstatēts darba dienas beigās plkst. 17.22, kad palielinās automašīnu plūsma uz ielām, nav pamata uzskatīt, ka automašīnu plūsma ir bijusi tik intensīva, ka nav iespējams veikt ātruma kontroli. Turklāt, kā jau minēts iepriekš, Sūdzības iesniedzējs ir braucis, apsteidzot citas automašīnas, tādējādi policijas darbinieks precīzi varēja „notēmēt" radaru uz Sūdzības iesniedzēja automašīnu. Kā izriet no Iskra-1 instrukcijas, kas brīvi pieejama internetā (piemēram, interneta lapā http://driver29.narod.ru/iskra-1.html), attiecīgais radars primāri fiksē ātrumu tuvākajam un ātrākajam kustīgajam mērķim.

Tiesas ieskatā tas vien, ka Sūdzības iesniedzējam ir šaubas par mērījumu pareizību bez konkrēta pamatojuma, nav pamats pieņemt, ka policija Sūdzības iesniedzēja braukšanas ātrumu ir fiksējusi nepareizi.

[15] Vadoties no iepriekš ([14] punkts) minētā, tiesa uzskata, ka ir pierādītas Sūdzības iesniedzēja darbības LAPK 149.[8] panta otrajā daļā minētā pārkāpuma izdarīšanā.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lietas izskatīšanas gaitā ir pieļauti procesuāla rakstura pārkāpumi, proti, viņš nav ticis iepazīstināts ar lietas materiāliem, konkrēti ar ātruma kontroles ierīces Iskra-1 lietošanas instrukciju.

Tiesa norāda, ka ātruma kontroles ierīces lietošanas instrukcijas nav administratīvā pārkāpuma lietas materiālu sastāvdaļa, līdz ar to iestādei nebija pamata Sūdzības iesniedzēju ar attiecīgo instrukciju iepazīstināt. Cita starpā tiesa norāda, ka praktiski ar visām radaru instrukcijām brīvi var iepazīties internetā, turklāt internetā var iegūt arī dažādu informāciju par radaru pielietošanas tehnisko pusi. Līdz ar to tiesa būtisku procesuālu pārkāpumu Policijas rīcībā konkrētajā gadījumā nesaskata.

[16] Saskaņā ar LAPK 32. panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar LAPK un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Savukārt, LAPK 32. panta otrajā daļā ir teikts, ka uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Minētā norma nosaka iestādes, kas uzliek sodu, pienākumu izvērtēt konkrēta soda veida un apmēra piemērošanas lietderību.

LAPK 149.[8] panta otrās daļas sankcijā ir noteikts, ka par šo pārkāpumu izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam desmit latu apmērā.

Policija ir piemērojusi Sūdzības iesniedzējam LAPK 149.[8] panta otrās daļas sankcijā noteikta naudas sodu 10 latu apmērā. Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā Policija ir konstatējusi vainu pastiprinošu apstākļus, proti, Sūdzības iesniedzējs gada laikā atkārtoti ir saukts pie administratīvās atbildības par pārkāpumiem, kas ir izdarīti ceļu satiksmē *(skat. lietas 19. lapu)*. Tādējādi tiesas ieskatā policija pamatoti ir piemērojusi sankcijā paredzēto naudas sodu nevis brīdinājumu.

Tādējādi tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzējam uzliktais administratīvais sods ir tiesisks, samērīgs un pamatots.

[17] Ievērojot iepriekš konstatēto, tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzēja vaina izdarītajā pārkāpumā ir pierādīta ar visiem lietas materiāliem, kā arī pieņemot Lēmumu vispusīgi un objektīvi ir izvērtēti visi lietas apstākļi. Izejot no tā, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējs pamatoti ir sodīts par LAPK 149.[8] panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu, Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām. Pamatojieties uz iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums atstājams spēkā negrozīts un Sūdzības iesniedzēja sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286. panta pirmās daļas 1. punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt spēkā negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2009. gada 22. septembra lēmumu Nr. 3357 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr. 050/PB 961301", bet *A.A.* sūdzību par minētā lēmuma atcelšanu **noraidīt.**

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis /paraksts/ Dz. Melbārdis

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis _____ Dz.Melbārdis
Rīgā 2011. gada 30. martā